

gamle, og som derved giver Margarinen en mindre frisk og mindre heldig Smag.

Margarinen er nu ikke mere et forfulgt Produkt som i „Smørkrigen“s Dage. Det er et Næringsmiddel, som benyttes af næsten hele Befolkningen — ogsaa af Landbrugerne. Ved at sælge Smør til høj Pris i Udlandet og selv at købe Margarine til en langt billigere Pris skaffer de Danmark nationaløkonomisk set en betydelig Fordel.

Da Stillingen er saaledes, er der god Grund til at tage ethvert berettiget Hensyn til Forbrugernes Ønske om Farvning. Hvis Husmødrene havde en Organisation, vilde den sikkert have mødt frem og gjort sig til Talsmand for Farveforbudets Ophevelse saavel som Smørhandlerne, Detailhandlerne og „De samvirkende Fagforbund“.

Fra de handlendes Side klages der over, at en Del Kunder forlanger at faa Margarinen farvet, efter at den er købt i Butikken, og hvor den Slags Ulovligheder gaar i Svang, virker det tillige som illoyal Konkurrence. Dette uheldige Forhold indenfor Handelsstanden fjernes ganske, naar Farveforbudet ophæves.

Fra flere Handelsforeninger rundt om i Landet har Udvalgets Medlemmer modtaget Henvendelser om at faa Farveforbudet fjernet ved Lovens Revision, saaledes at det fremtidig tillades at forhandle farvet Margarine.

Men Spørgsmaalet er saa, om denne Forandring i Margarine-loven kan forsvares af Hensyn til det danske Smørs Renommé i Udlandet — især paa det engelske Marked, da England jo er vor Hovedkunde paa dette Omraade. Det er en given Sag, at der ikke bør foretages noget Skridt, som kan skade det danske Smørs Anseelse og gøre det mindre konkurrencedygtigt paa Verdensmarkedet.

Efter Flertallets Ændringsforslag om at forbyde Udførsel af farvet Margarine opretholdes det danske Smørs Stilling i Udlandet ganske uforandret. Naar der ikke maa sendes farvet Margarine til England, Tyskland eller andre Lande, hvortil vi

eksporterer Smør, saa bliver der fremtidig de samme Forhold som nu. Smørret er tillige beskyttet ved Lurmærket, og Margarinen fabrikeres og forhandles under stærk Kontrol. „Røbestoffet“ i Margarinen gør det let ad kemisk Vej at skelne mellem Smør og Margarine, hvad man i det hele taget ikke kan ved Farven alene.

Ved at dansk Smør og dansk Margarine efter Flertallets Ændringsforslag kommer til at indtage samme Stilling paa Udlandets Marked som hidtil, er der taget det Hensyn til Mejeriorganisationerne og Landbrugsorganisationerne, som med Rimelighed kan forlanges.

Da Landbrugsminister Anders Nielsen i 1912 fremsatte et Forslag til Margarine-lovens Revision, der i alt væsentligt falder sammen med det nu foreliggende Forslag, udtalte han bl. a.: „Der var i sin Tid stor Strid om, hvorvidt Margarine skulde have Lov til at passere med eller uden Farvning, og man enedes om, at den ikke maatte farves stærkere end til en vis Standard. Nu mener man efter de indvundne Erfaringer, at det er uforødent at opretholde den fastslaaede Begrænsning, og at man skal have Lov til at farve Margarine, ganske som man vil, og jeg er enig i den Betragtning, der fører til det Resultat. England, det Land, med hvilket vi har vor største Handel med Smør, og det Land, af Hensyn til hvilket disse Forbudsbestemmelser angaaende Farvning af Margarine til Dels er indsatte, har ikke Forbud mod Farvning af Margarine og ligeledes heller ikke Island og Færøerne.“ (Sp. 2275 i Folketingstidende for 1912—13).

Saaledes udtalte den daværende Landbrugsminister sig om det af ham stillede Forslag, *der tillod Udførsel af farvet Margarine*, og Venstres Ordfører (Tange) anbefalede ved første Behandling at „følge Ministeriet paa dette Omraade.“

Statskonsulent Faber skriver i den „motiveret Erklæring“, som Udvalget har udbedt sig (Bilag I, Underbilag 9): „En Virkning paa vort Smørmarked af det Forhold, at Margarinen i Danmark spises gulfarvet, naar Margarinen ikke udføres, og naar Smørret